

Θέρας ἀκρατήτου φαντασίας, ἐνῷ ή σύζυγος εἴρηπεν ώς σκώληξ ἐπὶ τῆς ιδύος τῆς γῆς. Κατ' ἀτυχίαν τῆς εὐφυΐας, δὲν τὴν ἐννοοῦσιν οἱ πλειστοι, οἱ δὲ ποταποὶ τὴν χλευάζουσιν ἀδυνατοῦντες νὰ φθάσωσι μέχρι τῆς πτήσεώς της.

Οἱ Βύρων διεζέυχθη τὴν σύζυγον, ἀνεγώρησε πάλιν, εἰδὲ τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ἰταλίαν. Εἶδω ἔγραψε τὸν Μαρίνον Φαλιέρον καὶ τοὺς Δύο Φοσκάρεις, τὴν Προφητείαν τοῦ Δάντου καὶ τοῦ Τάσσου τὰ Παράπονα.

Πόσον ἔπειτα τὸν ἡγαπήσαμεν ἡμεῖς, πόσον τὸν ἐθρηνήσαμεν καὶ τὸν θρηνοῦμεν — λούδεπότε θέλομεν παύει θρηνοῦντες τὸν γειναῖον — δῆλος δὲ κόσμος τὸ γνωρίζουσι καὶ οἱ συμπολῖται αὐτοῦ, ἀν καὶ διαφέρωσι σήμερον, ἐναντία τοῦ μεγάλου ποιητοῦ φρονοῦντες καὶ πράττοντες.

Ἀπέστη εἰς Κύριον τὸ 1824, ἔτος ἑνδοξὸν ἀλλὰ λυπηρόν. Ἀτυχῆς Ἐλλάς, ἡτο ὁ τελευταῖος στεναγμὸς τοῦ γενναίου εὐεργέτου μας.

Ω καὶ ἀν ἔη σήμερον!

Z.

κις εἶναι πολύτιμοι εἰς τὸν ἐραστὴν, δταν οὗτος ἀδυνατῇ νὰ ἀποστείλῃ τὸ ἐν ἀγρυπνίαις καὶ στεναγμοῖς ητοιμασμένον γραμμάτιον.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΠΑΛΑΤΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΩΝ ΚΑΙΣΑΡΩΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

Τὸ Παλάτιον ὅρος, δν ἐν τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ρώμης, φημίζεται περισσότερον αὐτῶν, διότι πέριξ αὐτοῦ ὁ Ρώμυλος ἐθεμελίωσε τὴν πόλιν. Ἐγει σχῆμα σχεδὸν τετράγωνον, καὶ περιστοιχίζεται ὑπὸ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐξ λόφων. Ὁροὶ δὲ αὐτοῦ εἰσὶν τανῦν ἡ Παναγία ἡ Σώζουσα, ἡ ἀγία Ἀναστασία, ἡ ἐσχατιὰ τοῦ Μεγίστου Κίρκου καὶ ἡ ἀφίκη τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ὄνομάσθη Παλάτιον (α) ἐκ τῆς δημωνύμου πόλεως ἣν ὁ Εὔανδρος; (β) ἥγειρεν ἐπ' αὐτοῦ εἰς μνήμην τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως, Παλάτιον λεγομένης ἐξ οὐ κατήγετο. Τὸ Παλάτιον ἀνέκαθεν δν ἔδρα τῆς Ρώμης, κατέστη τὸ κέντρον αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων, διότι ἐπ' αὐτοῦ εἶχον οὗτοι τὴν οἰκίαν, ἢτις ἐλέγετο Ἀνάκτορον τῶν Καισάρων.

Απὸ τοῦ καιροῦ τῆς ὑπὸ τοῦ Ρώμυλου θεμελιώσεως τῆς πόλεως Ρώμης περὶ τὸ Παλάτιον ὅρος, ἄχρι τοῦ τέλους τῆς δημοκρατίας, ἡγέρθησαν ἐπ' αὐτοῦ διάφοροι ναοὶ καὶ πολλαὶ οἰκίαι, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφερόμεναι. Ἐπὶ τοῦ ὅρους τούτου ὁ Ρώμυλος εἶχε τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, καὶ ἵσως ἣν ἡ τοῦ Φαυστόλου, ἐν ἦ δὲ τε 'Ρωμύλος καὶ 'Ρῆμος διήγαγον τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Διὰ τοῦτο αὕτη κατ' ἔτος ἐπεσκευάζετο. Οἱ Κικέρων, οἱ Κατιλίνας, οἱ Κράσσος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπ' αὐτοῦ κατώκουν.

'Ο Αὔγουστος εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ δύο οἰκίας, ἐξ ὧν

(α) Ἀλλοι λέγοντες δτι ἔσχε τὸ ὅρμα Παλάτιον ἐκ τοῦ Πάλλαγτος πάππου τοῦ Εὐάνδρου, ἡ τῆς Παλαρτίας μητρὸς αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὅρους τούτου κατοικησάσης, ἡ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐταφασθείσης θυγατρὸς αὐτοῦ Παλλαρτίας ἡ τοῦ νεοῦ Πάλλαγτος φορευθέντος ὑπὸ τοῦ Τούρου, καὶ ἔκει ἐταφασθέντος ἡ τῆς Παλλαρτίας γυναικὸς τοῦ Λατίου, ἡ τελος, ἀπὸ τῆς Πάλης Θεᾶς τῶν ποιμένων. Πιθανωτέρα δύως γνώμη ἔστιν ἡ ἐρ τῷ κειμένῳ μησθεῖσα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως κυρίου M. Ούάση (vasi).

(β) Ο Εὐανδρος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, παρατησας διὰ στάσιον τῷρ λαῷ τῷρ βασιλεῖαν, ἀπῆλθε μετὰ τῆς μητρὸς εἰς Ἰταλίαν, εὐμερῶς δὲ ὑποδεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Φαύρου τοῦ Πίκου νιόδ τοῦ Κρόφου βασιλέως τῷρ 'Αβοριγένων, ἀρχιγενῶν τῆς Ἰταλίας λαῷ, κατώκησεν ἐρ τῷ Παλατίῳ καὶ μετὰ θάρατορ κατελογισθῇ ἐρ τοῖς Θεοῖς,

ΤΟ ΔΥΤΙΚΟΝ ΑΓΙΑΣΜΑ.

Εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν δυτικῶν, μπάρχει ἐν Δεκάνη μαρμαρίνη ὅδωρ ἀγιασθεν ἀπὸ τοὺς Φλάρους, ὃπου οἱ πιστοὶ βρέχουσι δύο δακτύλους, καὶ ποιοῦσι τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὅταν εἰσέρχωνται καὶ ὅταν ἀναχωρῶσιν.

Ἡ ὥραία τῆς δύσεως κόρη ἀναγκαίως σταματᾷ εἰς τὴν λεκάνην ὀλίγας στιγματαὶ, αἵτινες πολλά-

ἡ μὲν ἦν ἡ γενέθλιος αὐτοῦ, ἡ δὲ ἐμπρησθεῖσα, καὶ ἔπειτα ὑπ' αὐτοῦ μεγαλοπρεπῶς οἰκοδομηθεῖσα, ἥν τὸ πρῶτον ἐν Ῥώμῃ φανὲν ἀξιόλογον κτίσμα. Προσέτι ἡγειρεν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ στοᾶς ὑποστηριζομένης ἐκ κιόνων λιθικοῦ μαρμάρου, καὶ βιβλιοθήκην ἐνέχουσαν δρειχάλκινον Ἀπόλλωνος ἄγαλμα, οὗ τὸ ὑψός, κατὰ Πλίνιον, ἦν 73 παλαμῶν. Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο ηὗδησεν ἔπειτα διοίκησις παρατείνας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ Βελάθρου, (γ) ἀχρι τῆς ἐσχατιᾶς τοῦ ὄρους. Ἡ οἰκοδομὴ κατὰ πρὸς διαστολὴν τῆς τοῦ Αὐγούστου ἐκλήθη, Τιμεριανὸς οἶκος. Μετέπειτα ἐπηγένθη ὑπὸ τοῦ Γαῖου Καλιγούλα, ἐκταθὲν ἔνθα μὲν ἄχρι τοῦ φόρου (δ), ἔνθα δὲ μέχρι τοῦ Καπιτωλίου (ε) ὅρους¹ καὶ πρὸς σύναψιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Παλατίου ἐκτίσθη γέφυρα ἐπερειδομένη ἐπὶ 80 μαρμαρίνων κιόνων, ἦν ὅστερον ὁ διάδοχος αὐτοῦ Κλαύδιος κατεδάφισεν.

Οἱ δὲ Νέρων ἔτι μεγάλως ἐπεξέτεινεν αὐτὸν διότι μὴν ἀρκούμενος ἐν τῷ Παλατίῳ περιέλαβε τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν λόφων Κελλίου καὶ Ἡσκολίου πεδίον προποθεῖς καὶ μέρος αὐτοῦ τοῦ Ἡσκολίου. Ἡ νέα αὕτη οἰκοδομὴ πυρποληθεῖσα ἐπὶ τοῦ μεγάλου νεριούνειον ἐμπρησμοῦ ἀνηγέρθη ὑπ' αὐτοῦ οὕτω μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐκομήθη ὑπὲτο πολυτελῶς, ὡστ' ἐκλήθη χρυσοῦς οἴκος τοῦ Νέρωνος. Ἐκαλλωπίζετο δι' ἐπιφανοῦς στοᾶς ἐκ τριῶν σειρῶν κιόνων, ἥτις εἶχε χιλίων βημάτων μῆκος. Ἡ κυρία τοῦ οἰκοδομήματος εἴτεδος ἐλέπουσα πρός τε τὴν ἵεραν ὅδὸν τὸν τε νομιζόμενον ναὸν τῆς εἰρήνης, καὶ τὴν Ἀψίδα τοῦ Τίτου, καθορατίζετο μετὰ πυλῶν, ὅπου ιστάμενος δι περίφημος μαρμάρινος Κολοσσὸς ὕψους 160 παλαμῶν, εἰκόνιζε τὸν Νέρωνα. Τὸ τερατώδες τοῦτο ἀνάκτορον περιείχε πλείστους κήπους, διάφορα λουτρά, καὶ εύρυχωροτάτας λίμνας, περιστοιχομένας ὑπὸ πλείστων οἰκοδομῶν, αἵτινες ἐφάνοντο ὡς μικραὶ τινὲς πόλεις. Αἱ αἴθουσαι καὶ τὰ δωμάτια αὐτοῦ ἦσαν ἀναρίθμητα, καὶ ὅλα ἐκομοῦντο διὰ κιόνων, ἀγαλμάτων καὶ πολυτέμων λίθων. Εἰς τὰς κατὰ τὸ 1720 ἔτος γενηθεῖσας ἀνασκαφὰς, ἀνεκαλύφθη κεκομημένη ἐξ ἐπιφανῶν μαρμάρων μεγαλοπρεπῆς αἴθουσα, ἔχουσα μῆκος 200 βημάτων, καὶ πλάτος 132. Τὰ πλούτη, ἵνα τις εἴπη ἐν Βραχεῖ, ἀπάστης τῆς Αὐτοκρατορίας συνηθοίεσθαι ἐν τούτῳ τῷ ἀνακτόρῳ. Οἱ Σευηροὶ καὶ Κέλεροι, διασημότατοι ἀρχιτέκτονες, παρὰ πολὺ ἐφρόντισαν ἵνα καταστήσωσιν αὐτὸν σπανιώτατον, δὲ ἔξοχος ζωγράφος Ἀμούλιος κατεδαπάνησεν ὅλον τὸν ἑαυτοῦ δίον εἰς τὸ καλλωπίζειν αὐτὸν διὰ γραφῶν. ‘Ο Σουητώνιος λέγει δὲ οὐ-

(γ) Τὸ Βελάθρον (*velabrum*) ἦν ἀγορὰ ἐπὶ τοῦ Ἀβεντίνου ὅρους, ἐν ᾧ ἦσαν ἐργαστήρια ἐσκεπασμένα ἐκ χοντροπάρου.

(δ) Ἀγορὰ τῆς Ῥώμης, φόρος λεγομένην.²

(ε) Τὸ Καπιτώλιον ἦν ἡ ἀκρόπολις τῆς Ῥώμης, ἔχοντα καὶ ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Διός.

δὲν ἄλλο εἶπεν διοίκησις, ἰδὼν τετελειωμένον τοῦτο τὸ ἀνάκτορον, εἰ μὴ δὲ ἐπορεύετο ἵνα κάτοικόςη ἐν αὐτῷ ὡς εἰς σχεδὸν ἀνθρωποῦ.

Ἀποθανόντος τοῦ Νέρωνος ἀγνοεῖται ἐὰν τοῦτο τὸ ἀνάκτορον ὑπέστη μεταβολάς τινας ἐπὶ Γαλλίᾳ, Θιβανοῖς καὶ Βιτελίου³ βέβαιον δῆμος ἐστὶν δὲ οἱ Αὐτοκράτορες Οὐεσπασιανὸς καὶ Τίτος κατεδάφισαν ὅλην τὴν ἐκτὸς τοῦ Παλατίου δρους οὐσαν οἰκοδομὴν, κτίσαντες ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς τὰς λεγομένας θερμάς τοῦ Τίτου, τὸ Κολοσσαῖον κ. τ. λ. Ὁ Διομιτιανὸς ἐκαλλώπισε ὅλον τὸ ἀνάκτορον προσθεῖς καὶ τὸν ὄνομασθέντα Οίκον τοῦ Διομιτιανοῦ⁴ δὲ τρικήντα διοίκησις ἐπομένως ἀφηρέσσας ἀπὸ αὐτοῦ τὰ πολυτελῆ κοσμήματα, προσεθηκεν αὐτὰ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Καπιτωλίου Διός. Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο ἐπὶ μὲν οὐαλεντιανοῦ καὶ Μεξίμου ἐπανέπλε πολλὰ ὑπὸ τῆς λεηλασίας τῶν Βανδάλων, ἐπὶ δὲ Τωτίλα πολὺ ἐβλάφθη. Καίτοι τοικυταὶ αὐτοῦ δοκιμάσαντος, διοίκησις διοίκησις, διοίκησις ἡδυνήθη νὰ κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ, καὶ ἔτι ἐν τῷ ἡδυνήθη εἰποῦντο τοῦ Πάπα Κωνσταντίου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διετηρεῖτο. Τὸ σήμερον δῆμος οὐδὲν ἄλλο αὐτοῦ ὑπάρχει πλὴν ἔχην στοῶν, αἴθουσῶν, θόλων, καὶ ἄλλων τειχῶν, ἀτινα δίδοντα ἔτι ἡμῖν ιδέαν τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς ἀρχαῖας Ῥώμης, παριστώσιν ἔξοχον γραφικάς θέας μάλιστα πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγίστου Κίρκου.

Ἐν μέρος τούτου τοῦ ἀνακτόρου τῶν Καισάρων κατέχεται ἡδη ἐκ τῆς οἰκοδομηθεῖσης ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτοῦ εὐφροσύνου ἐπαύλεως ὑπὸ τοῦ Παύλου Φαρνήσου Πάπα Γ'. Ἡτις ὄνομασθη Κῆποις Φαρνήσου. αὐτῇ τανῦν ἀνήκει εἰς τὸν βασιλικὸν οἴκον τῆς Νεαπόλεως.

Οἱ Φαρνήσιοι Κῆποι.

Ο Θυρῶν τῶν Φαρνήσιων Κήπων (*Orii Farnesiani*) κτισθεὶς διὰ τοῦ ἀξίου ἀρχιτέκτονος Οὐεγγύωλα, καλλωπίζεται ἐκ δύο κιόνων δωρίου ρυθμοῦ οἰτινες διοίκησις οὐαλεντιανοῦ διεσθέντην μετὰ κιγκλίδων. Ἡ ἔπαυλις αὐτῇ ἦν κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους τερπνοτάτη διὰ τὰς μακρὰς δενδροστοιχίδας δόδυς αὐτῆς, ἀλση, καὶ βρύσεις, οὐχίς τον δὲ διὰ τὸ πλήθος τῶν ἀγαλμάτων τῶν ἀναγλύφων, καὶ ἄλλων μαρμάρων, μετατεθέντων ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ Κολοσσαῖον (ζ) ὑπὸ τοῦ μνησθέντος Πάπα⁵ ἔπειτα δὲ μετακομισθέντων εἰς Νεάπολιν.

Ἐν τοῖς Κῆποις τούτοις βλέπεται ἔτι τὰ ἔχην τοῦ ὑπὸ τοῦ Καλιγούλα κατασκευασθέντος θεάτρου, ἐν

(ζ) Τὸ Κολοσσαῖον ἐστὶν Ἀμφιθέατρον θεμέλιωθὲν ὑπὸ τοῦ Φλεβίου Οὐεσπασιανοῦ Αὐτοκράτορος μετὰ τὸν Ιενδαῖς πόλεμον αὐτοῦ ἐν τῷ 72 ἔτει μ. χ. καὶ ἐτός τεσσάρων ἔκαντον τελειωθὲν ὑπὸ τοῦ διαδόχου καὶ νεοῦ αὐτοῦ Τίτου. Οἱ Βέδας, συγγραφεὺς τοῦ ὄγδου αἰώνος, πρῶτος ἀρθμασερ αὐτὸν Κολοσσαῖον ἐκ τοῦ κολοσσαῖον ὅγκου αὐτοῦ.

μέρος τῶν καλλωπισασῶν τὸ ἀνάκτορον τῶν Καισάρων ἐξωτερικῶν στοῶν, πολλὰ λείψανα δωματίων, δύο ἔπειρα μικρὰ τὴν σύμερον ὑπόγεια, νομιζόμενα λείψανα λουτρῶν, καὶ λεγόμενα Λουτρά τῆς Αἰείας (η), ἐν οἷς εἰσίν ἀξιοπαρτήρητα ἔντεχνοι εἰκόνες, καὶ χρυσώσεις καλῶς διατηρθεῖσαι· τελευταῖον δὲ πολλὰ τεμάχια μαρμάρων, συνθροισμένα ἐντὸς ἄλπους πρίνων, καὶ συνιστάμενα εἰς τμήματα ἐπιστυλίων, ζωοφόρου, στεφάνης κ. λ. εἰς κιονόκρανα ἴωνια, κορίνθια καὶ σύνθετα, εἰς ἐξαίρετα ἀνάγλυφα ὅλα τὴν αὐτὴν τέχνην χαρακτηρίζοντα, ἀτίνα ἀπετέλουν μέρος τοῦ περιφήμου Ναοῦ τοῦ Παλατίου Ἀπόλλωνος, τοῦ οἰκοδομηθέντος ἐντὸς τῶν περιχώρων τούτων ὑπὸ Ἀύγούστου, μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην. Πρὸς τούτοις μεταξὺ τῶν κοσμημάτων τῆς τε ζωοφόρου καὶ τῆς κορωνίδος εἴτε στεφάνης παρατηροῦνται γρύπες μετὰ λυχνιῶν, τρίαιναι μετὰ δελφίνων περιπλεγμέναι, ὡν οἱ μὲν αἰνίσσονται τὸν Ἀπόλλωνα, αἱ δὲ τὴν ναυτικὴν νίκην, καὶ ἔτι Νίκαι καὶ τρόπαια. Ἡ Ἐπαύρια τῶν Ἀρκάδων ἐποίησε τὰς συνελεύσεις αὐτῆς ἐν τῷ ἄλσει τούτῳ καὶ διὰ τοῦτο βλέπεται ἐν αὐτῷ ἐπὶ δίσκου μαρμάρου ἐγκεχραγμένον τὸ παράσημον αὐτῆς συνιστάμενον ἐκ Σύριγγος ἐστεμένης μετὰ πεύκη, καὶ δάφνης.

Ἡ Ἐπαύλις Σπάθη. (Villa Spada)

Οἱ κῆποις οὗτοι, διτὶς τῷ 1820 ἔτει ἀνῆκεν εἰς διάσημον ἀρχαιολόγον καὶ Γεωγράφον Ἀγγλον, τὸν ἵπποτην Σιρ Οὐέλλιαμ Γέλλ, κεῖται ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ Οἴκου τοῦ Αὐγούστου. Ἔν τινι ἐπιπέδῳ δωματίῳ τοῦ νέου ἐνηβητηρίου ὑπάρχει στοῦδιον ἐκ κιόνων συνινίτου λίθου, πολὺ φιλοκάλως ἐξωγραφημένον ὑπὸ τοῦ Ιουλίου Ρωμαίου. Αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων εἰκόνες, λίκνι βεβλαμμέναι εῦσται, παριστῶσιν Ἀφροδίτας τινάς· αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ θόλου εἰσὶ καλῶς διατετηρημέναι καὶ ἐπὶ αὐτοῦ παρατηροῦνται τὰ ζωδιακὰ σημεῖα, διάφοροι Μούσαι, ὁ Ήρακλῆς, ὁ Ἀπόλλων κ. τ. λ. — Διελθὼν τὶς τὸ ἐνηβητηρίον καταβάνει εἰς τρία τοῦ πρώτου πετρώματος τοῦ Οἴκου τοῦ Αὐγούστου δωμάτια, ἡ οὖν, ἐν ἐντελεῖ καταστάσεις ὑπάρχοντα, διδάσκουσι τὸ ἱκανῶς καλὸν σχέδιον καὶ τὸ τέλειον τῆς οἰκοδομῆς. Κοινῶς δοξάζεται ὅτι ταῦτα τὰ δωμάτια ἀνήκον εἰς Λουτρά· ἀλλὰ τούτο ἐστὶ πολὺ σφαλερόν. Οἱ ἵπποτης Ραγκούρελος ἀνευρών αὐτὰ κατὰ τὸ 1777 ἔτος, διέταξεν ἵνα ὕσιν εὑπρόσιτα τοῖς φιλαρχαίοις καὶ φιλοτεχναῖς καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ μικρὰς στήλης ἀναγινώσκεται τὸ «BONIS ARTIBUS» ἦτοι ταῖς καλαῖς τέχναις.

Ἐντὸς τοῦ παρὰ τῇ Ἐπαύλῃ Σπάθη κήπου φαίνεται ἐπιμήκης αὐλὴ, λεγομένη συνήθως ὁ ἵπποπόδρομος (Ippodromo) καὶ αἰθουσα μετὰ θέ-

(η) Αἰεία ἐλέγετο ἐν 'Ρώμῃ ἐπίσημος Ἀρχαῖα Οἰκογένεια. Τάκιτ.

λου κεκοσμημένου ἐξ ἀλαζαντωμάτων (stucchi), καλῶς διατηρηθέντων. Ἐντεῦθεν ἔπειται ὁ τοῦ Ἀγγλικοῦ Γυμνασίου κῆπος, ὃπου εἰσὶ μεγαλοπρεπῆ λείψανα τοῦ ἀνακτόρου, τὰς τὸ αὐτοκρατορικὸν Θεωρεῖον (Pavilag), ἐξ οὗ ὁ Αὐτοκράτωρ ἔθεωρει τοὺς Κιρκηούς ἀγῶνας. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν στοῶν τούτων ἀπολαύει τις καλλίστην Θέαν τῶν ἐρειπίων τῆς Ρώμης, καὶ τῶν πέριξ αὐτῆς.

Ἀναχωρῶν ὁ θεατὴς ἐκ τούτου τοῦ τελευταίου κήπου, καὶ βαδίζων τὴν εἰς τὸ Κολοσσαῖον ἀγουσαν ὅδὸν, βλέπει ἀφιδάς τινας, λείψανα οὔσας τοῦ εἰς τὸ Παλάτιον φέροντος ὑδραγωγείου τὸ Κλαύδιον ὅδωρ, ὅπερ νομίζεται ἔργον τοῦ Σεπτιμίου Σευήρου.

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ Σ. Μ. ΣΑΛΟΥΓΜΙΔΗΣ.

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ.

Γνωρίζομεν τὸν εὑρετὴν τοῦ καπνοῦ, ἀλλ᾽ ἀγνοοῦμεν τὸν μακάριον θυητὸν, διτὶς πρῶτος ἐκάπνισε. Φανταζόμεθα μόνον ὅτι ὁ δεύτερος ἐγέλασε κατ' ὄρχης ἰδών τὸ θυμίαμα τὸ παραδόξον, ἀλλὰ θέλων νὰ τὸ σατυρίσῃ ἐπὶ τὸ δραματικότερον, ἐνόησεν ὅτι καλὸν τὸ καπνίζειν, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ καπνίζῃ διὰ λογαριασμὸν του. Οὕτω καὶ μέχρι σήμερον καὶ διὰ παγτὸς ὅτι με-

ταχειρίζομεθαί ώς παιδιάν, τὸ φορτονόμεθαί ώς ραχώγησαν ἔως εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀβύσσου διὰ νὰ σοὶ δειξωσιν ὅλον τὸ βάθος της, ἀλλὰ δὲν σὲ ἄφησαν νὰ ῥιψθῇς εἰς αὐτήν. Μάθε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ δόποιον δὲν ἡθελες καταλάβει ποτὲ ἐὰν τὸ ἐδοκίμαζες. Ματαίως ἡθελον σὲ διηγηθῇ διὰ τὰς ἀπάτας τοῦ ἔρωτος, δόστις κολακεύει τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς ἀφανίσῃ καὶ δόστις μὲ τὴν ὑποφαινομένην γλυκύτητα κρύπτει τὰς φρικτοτέρκς πικρίας. Ἡλθεν αὐτὸ τὸ βρέφος πλῆρες θελγάτρων, στολισμένον ἀπὸ τὰς χάριτας, χροποὶν καὶ ἀστεῖον, αὐτὸ ἡρπασε τὴν καρδίαν σου καὶ σὺ ἔλαβες μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ἀφήσῃς νὰ τὴν ἀρπάξῃ. Ἐζήτεις προφάσεις διὰ νὰ μὴν αἰσθάνεσαι τὴν πληγὴν τῆς καρδίας σου, ἐπάσχεις νὰ μὲ ἀπατήσῃς καὶ ν' ἀπατήσῃς αὐτὸς ἔχυτὸν καὶ δὲν ἐφοβεῖσο τὸ παραχυρόν. Ἰδε ἡδη τὸν καρπὸν τῆς αὐθαδείας σου. Σὺ ζητεῖς τὸν θάνατον καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ μόνη σου ἐλπίς. Ή Θεὰ τεταραγμένη, εἶναι Ἐρινύς. Ή Εὔχαρις φλογίζεται αὐστηρότερχ τῶν πόνων τοῦ θανάτου καὶ ὅλαι αἱ νύμφαι ζηλοτυποῦσαι εἶναι ἔτοιμοι νὰ κατασπαρχθῶσι μεταξύ των. Τοῦτο εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προδότου ἔρωτος δόστις φάνεται κατ' ἀρχὰς τόσον γλυκὺς, ἀνάλαβε τὴν ἐναποληρθεῖσαν γενναιότητά σου· ὡς πόσον σὲ ἀγαποῦν οἱ Θεοὶ, ἐπειδὴ σοὶ δεικνύουσιν ἀπλουστάτην δόδον διὰ ν' ἀποφύγῃς τοὺς δόλους τοῦ ἔρωτος καὶ νὰ ἴδῃς πάλιν τὴν πατρίδα σου. Οἱ Τηλέμαχοι θαμβωθεῖς καὶ ἔξυπνόσας τοῦ ὄπνου του, ἐζήτησε τὴν ἀναχώρησιν, ἀλλ' ἀπήτεις μόνον νὰ τῷ συγγωρηθῇ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Εὔχαριν, δὲ μηδέρων ὅμως γέρων, γνωρίζων ἐκ πείρας διὰ εἰς ἀποχαιρετισμὸς ἀποκατέστησε πολλοὺς νέους ἐπιλήσμονας τῶν ὑποσχέσεών των, δὲν παρεδέχθη τὴν πρότασιν καὶ εἶπε, δὲν δύνασαι νὰ νικήσῃς ἄλλως τὸν ἔρωτα εἰμὴ διὰ τῆς φυγῆς. Μακρὰν ἀπὸ τοιοῦτον ἔχθρον, διὰ τότε νικῶμεν ὅταν τὸν φοβώμεθα καὶ τὸν φεύγωμεν ἀνευ ἐπιστροφῆς οἱ λόγοι οὗτοι ἐπεισαν τὸν Τηλέμαχον καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ παρθαλάσσιον ἀνεχώρησαν, μόλις δὲ δὲ οἱ Τηλέμαχοι ἀπῆλθε καὶ ἡσθάνθη διὰ ἀναγεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς, ἐγὼ δοκιμάζω, ἔλεγεν ἐκεῖνο ὅπερ μοὶ ἔλεγες, ὡς Μέντωρ, ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην τότε νὰ τὸ πιστεύσω, ἐπειδὴ μοὶ ἔλειπεν ἡ πειρα, ητὶς μᾶς λέγει ἡτὶς ἡ κακία νικᾶται διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως, τώρατε πλέον δὲν φοβοῦμαι οὔτε θάλασσαν, οὔτε ἄνεμον, ἢ τρικυμίαν, οὔτε τὰ ἄλλα πάθη μὲ φοβίζουν δὲρως μόνος προξενεῖ μεγαλήτερον φόβον ἀφ' ὅλα συνάμα τὰ ναυάγια.

Απὸ τὴν παρούσαν εἰκόνα, ητὶς περιστᾶ γυναικα τεῦ ὄχλου τῶν Παρισίων καπνίζουσαν, συμπεράνομεν εύκόλως πόσον ἀτελὲς καὶ ἄχρι εἶναι τῶν εὐρωπαίων τὸ κάπνισμα.

Τὸ κάπνισμα εἶναι κλασικὸν εἰς μόνην τὴν Ἀνατολὴν, τὴν γῆν τῶν Χαλίων Νυκτῶν, καὶ τοῦ μύρου, εἰς τὴν Εὐρώπην εἶναι πολλάκις ὀπεχθέστατον. Ἐκεὶ ἡ πίπα ἡ μεγαλοπρεπτεῖς, ὁ ναργιλὲς ὁ ποιητικώτατος, ἐδῶ μίμησις ἀναξία τῆς ἀληθοῦς πίπας, παντελής τοῦ ναργιλὲς ἀχρηστία.

Εἰς τὴν προσωρινὴν ἑστίαν τῶν φύτων τῆς νέας Ἀνατολῆς, εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλαδοῦ, πολλῶν ὥραιών στόμα ἀδικεῖται σήμερον ἀπὸ τὸ θῆλυ σίγαρον, cigarette de dame. Κύριος οἶδε τὶς ἄλλα θάυματα κατώρθωσεν ἐδῶ ὁ εξευγενισμὸς τῶν φράγγων!

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

(Συνέχεια, δρα φυλ. 36.)

Πρέπει ν' ἀποθάνῃς, ὡς Τηλέμαχε, ἐπειδὴ δὲν δύναμαι ἐγὼ ν' ἀποθάνω! Θέλω ἐκδικηθῇ διὰ τὴν ἀχαριστίαν σου θανατόνουσά σε ἐνώπιον τῆς νύμφης σου· ἀλλὰ σὺ μαίνεσαι, ὡς δυστυχῆς Καλυψώ! Θέλεις νὰ θανατώσῃς ἀναίτιον, ὃν σὺ ἡ ἴδια ἐρρίψεις εἰς τὴν ἀδυσσον τῶν δυστυχιῶν! Ἐγὼ ἐνέβαλον εἰς τὴν καθαρὰν καρδίαν τοῦ Τηλεμάχου τὴν θανατηφόρον φλόγα! δποία ἀρετή! δποίον μῆτος κατὰ τῆς πονηρίας! ἔπρεπεν ἄρα νὰ τοῦ φραμακεύσω τὴν καρδίαν; αὐτὸς ἡθελε μὲ ἀφῆσει ἐὰν δὲν τὸν ἐμπόδιζον· ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐπειδὴ δὲν ὑποφέρω νὰ βλέπω ἐμαυτὴν καταφρονούμενην καὶ τιμωμένην τὴν Εὔχαριν. Ολε! Δεν δύναμαι νὰ ὑποστῶ ἡδη, τι μὲ πρέπει! ἀναχωρητον λοιπὸν ὡς Τηλέμαχε, πλεύσον τὴν θάλασσαν καὶ ἀφησεις ἀπορηγόρητον τὴν Καλυψώ, μὴ δυναμένην μῆτε τὴν ζωὴν νὰ ὑποφέρῃ μῆτε νὰ εὕρῃ τὸν θάνατον! Ἄφες αὐτὴν ἀπαρηγόρητον, αἰσχυνούμενην καὶ ἀπηληπισμένην μὲ τὴν ὑπερήφανόν σου Εὔχαριν. Ταῦτα διενοεῖτο καθ' ἐστήν τὴν ἀρωτόληπτος Θεά, ἀλλ' ἐδίσταζεν εἰς τὴν ἀπόφασίν της, ἡλπίζεν διὰ τὸ θέλεις νικήσει, διότι συνηθάνετο διὰ τοῦ Τηλέμαχος ἐπεθύμει τὴν εἰς τὴν νησόν της κατοικίαν του καὶ μᾶλλον τὸν θάνατον ἢ τὴν ὑστερησίαν της, ἀλλὰ ἄλλα διεβούλευετο δὲ Μέντωρ δόστις ἔλεγε τῷ Τηλεμάχῳ, ὡς μὲ τοῦ Ὀδυσσέως, τὸ νὰ πάσχῃς τόσα δεινὰ εἴναι τῆς πρὸς σὲ ἀγάπτης τοῦ θεοῦ ἀποτέλεσμα! Δὲν εἶναι φρόνιμος δόστις ἡσθάνθη τὴν ἀδυναμίαν του καὶ τὴν ὅρμην τῶν παθῶν του, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὸν ἔχυτόν του, δὲν ἔξεύρει νὰ δυσπιστῇ εἰς ἔχυτόν του. Οἱ Θεοὶ σ' ἔχει-

σοὶ δειξωσιν ὅλον τὸ βάθος της, ἀλλὰ δὲν σὲ ἄφησαν νὰ ῥιψθῇς εἰς αὐτήν. Μάθε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ δόποιον δὲν ἡθελες καταλάβει ποτὲ ἐὰν τὸ ἐδοκίμαζες. Ματαίως ἡθελον σὲ διηγηθῇ διὰ τὰς ἀπάτας τοῦ ἔρωτος, δόστις κολακεύει τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς ἀφανίσῃ καὶ δόστις μὲ τὴν ὑποφαινομένην γλυκύτητα κρύπτει τὰς φρικτοτέρκς πικρίας. Ἡλθεν αὐτὸ τὸ βρέφος πλῆρες θελγάτρων, στολισμένον ἀπὸ τὰς χάριτας, χροποὶν καὶ ἀστεῖον, αὐτὸ ἡρπασε τὴν καρδίαν σου καὶ σὺ ἔλαβες μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ἀφήσῃς νὰ τὴν ἀρπάξῃ. Ἐζήτεις προφάσεις διὰ νὰ μὴν αἰσθάνεσαι τὴν πληγὴν τῆς καρδίας σου, ἐπάσχεις νὰ μὲ ἀπατήσῃς καὶ ν' ἀπατήσῃς αὐτὸς ἔχυτὸν καὶ δὲν ἐφοβεῖσο τὸ παραχυρόν. Ἰδε ἡδη τὸν καρπὸν τῆς αὐθαδείας σου. Σὺ ζητεῖς τὸν θάνατον καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ μόνη σου ἐλπίς. Η Θεὰ τεταραγμένη, εἶναι Ἐρινύς. Η Εὔχαρις φλογίζεται αὐστηρότερχ τῶν πόνων τοῦ θανάτου καὶ ὅλαι αἱ νύμφαι ζηλοτυποῦσαι εἶναι ἔτοιμοι νὰ κατασπαρχθῶσι μεταξύ των. Τοῦτο εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προδότου ἔρωτος δόστις φάνεται κατ' ἀρχὰς τόσον γλυκὺς, ἀνάλαβε τὴν ἐναποληρθεῖσαν γενναιότητά σου· ὡς πόσον σὲ ἀγαποῦν οἱ Θεοὶ, ἐπειδὴ σοὶ δεικνύουσιν ἀπλουστάτην δόδον διὰ ν' ἀποφύγῃς τοὺς δόλους τοῦ ἔρωτος καὶ νὰ ἴδῃς πάλιν τὴν πατρίδα σου. Οἱ Τηλέμαχοι θαμβωθεῖς καὶ ἔξυπνόσας τοῦ ὄπνου του, ἐζήτησε τὴν ἀναχώρησιν, ἀλλ' ἀπήτεις μόνον νὰ τῷ συγγωρηθῇ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Εὔχαριν, δὲ μηδέρων ὅμως γέρων, γνωρίζων ἐκ πείρας διὰ εἰς ἀποχαιρετισμὸς ἀποκατέστησε πολλοὺς νέους ἐπιλήσμονας τῶν ὑποσχέσεών των, δὲν παρεδέχθη τὴν πρότασιν καὶ εἶπε, δὲν δύνασαι νὰ νικήσῃς ἄλλως τὸν ἔρωτα εἰμὴ διὰ τῆς φυγῆς. Μακρὰν ἀπὸ τοιοῦτον ἔχθρον, διὰ τότε νικῶμεν ὅταν τὸν φοβώμεθα καὶ τὸν φεύγωμεν ἀνευ ἐπιστροφῆς οἱ λόγοι οὗτοι ἐπεισαν τὸν Τηλέμαχον καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ παρθαλάσσιον ἀνεχώρησαν, μόλις δὲ δὲ οἱ Τηλέμαχοι ἀπῆλθε καὶ ἡσθάνθη διὰ ἀναγεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς, ἐγὼ δοκιμάζω, ἔλεγεν ἐκεῖνο ὅπερ μοὶ ἔλεγες, ὡς Μέντωρ, ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην τότε νὰ τὸ πιστεύσω, ἐπειδὴ μοὶ ἔλειπεν ἡ πειρα, ητὶς μᾶς λέγει ἡτὶς ἡ κακία νικᾶται διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως, τώρατε πλέον δὲν φοβοῦμαι οὔτε θάλασσαν, οὔτε ἄνεμον, ἢ τρικυμίαν, οὔτε τὰ ἄλλα πάθη μὲ φοβίζουν δὲρως μόνος προξενεῖ μεγαλήτερον φόβον ἀφ' ὅλα συνάμα τὰ ναυάγια.

Τὶ δύρχιον πραράδειγμα τοῦ κακοῦ ἔρωτος, ποιος ἀντιπερισπασμός, ποία δύναμις τοῦ ἔρωτος, ποία νίκη προσωρινὴ κατὰ τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ ποία ὑπεροχὴ αὐτῆς. Αὕτη διέσωσε τὸν Τηλέμαχον καὶ αὕτη τοῦ κατέδειξε μετ' ὀλίγον τὴν κακὴν πορείαν ἢ διέτρεχεν. Αὕτη τοῦ παρέστησε διὰ πικροτάτου ἔλεγχου τὴν ἀδικίαν, τὴν ὄπειαν ἡθελε κάμει εἰς ἔχυτόν του, εἰς τοὺς γονεῖς του, εἰς τὴν πατρίδα του, ἐκὴν ἐπροτίμα τὸν ἔχυτα ἀπὸ τὴν ἀ-